

РЕШЕНИЕ

№ 4346

гр. София, 12.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 72 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Б. СТ. Ш. СТАВРУ

при участието на секретаря Ю. АСП. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от Б. СТ. Ш. СТАВРУ Гражданско дело № 20231110142994 по описа за 2023 година

Ищецът „Ж.....“ ООД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление гр. Варна, ..., твърди, че между него и ответника „.....“ АД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление гр. София, район „Средец“, ..., съществували правоотношения по продажба на строителни материали, по силата на които му доставил стоки на стойност 1 542,58 лв. с вкл. ДДС, за което била издадена фактура № ..... г., с падеж 15.08.2022 г., както и приемо-предавателен протокол № ..... г. Ответникът бил поканен писмено да погаси задължението си, което не сторил. Ето защо ищецът моли да се осъди ответникът да плати цената на доставените стоки в размер на 1 542,58 лв., както и обезщетение за забава в размер на 164,56 лв. за периода 16.08.2022 г. – 30.07.2023 г., и разноски за събиране на вземането в размер на 346 лв., формирани от адвокатско възнаграждение за изготвяне на нотариална покана и нотариални такси. Претендира разноските по делото и по допуснатото обезпечение на исковите. След образуване на настоящото дело, ищецът е депозирал молба относно извършено на 09.08.2023 г. от трето неучастващо по делото лице плащане на сумата в размер на 1 542,58 лв. по горепосочената фактура. Ищецът поддържа исковите. В срока по чл.131 от ГПК ответникът е депозирал молба с приложено платежно нареждане за плащане на сумата за главница.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предмет на делото са икове с правно основание чл. 327 ТЗ, вр. чл. 79, ал.1 ЗЗД, чл. 86 ЗЗД и чл. 309а ТЗ.

Основателността на иска с правно основание чл. 327, ал. 1 ТЗ се предпоставя от установяване наличието на сключен между страните валиден договор за продажба, по който

ищецът-продавач е изпълнил задължението си да прехвърли правото на собственост върху вещите обект на продажбата и да ги предаде във владение на ответника, настъпила изискуемост на насрещното задължение на купувача за плащане на продажната цена в уговорения размер, съответен на претендираната сума, и неизпълнение от негова страна. Съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК ищецът носи тежестта за пълно и главно доказване на положителните факти, съставляващи основание на иска, а именно наличието на договора и изпълнение на задълженията си като продавач. По отношение твърдяното неизпълнение от страна на ответника, доколкото то се изразява в неосъществяване на дължимо поведение, в тежест на ответника е да установи положителния факт на погасяване на дълга.

Договорът за търговска продажба е консенсуален и неформален, поради което същият се счита сключен с постигане на съгласие между страните относно съществените му елементи – предмет /стока/ и цена, без да е необходимо обективизиране на съгласието в писмена форма. Поради това и доказването на възникването на облигационна връзка с източник такъв договор поначало може да се извърши с всички допустими по ГПК доказателствени средства.

В представените по делото фактура и приемо-предавателен протокол, подписан и от двете страни, са обективизирани всички съществени уговорки, пораждащи облигаторно правоотношение по договор за търговска продажба – страни, предмет и цена за придобиване правото на собственост върху вещите, предмет на договора. С оглед на горното се установява възникване на правоотношение по продажба на стоките по фактурата, както и доставката им от ищеца на ответника.

С оглед на тези съображения следва да се приеме, че ответникът е обвързан от правната връзка, създадена от обективизираната във фактурата продажба, по която ищецът е изпълнил задължението си да достави стоките, с което за ответника е възникнало задължението да плати дължимата цена.

Относно цената на доставените стоки, съобразно разпоредбата на чл. 326 ТЗ, следва да се приеме, че това е стойността по фактурата, предвид липсата на установено друго по делото. Моментът на плащане е уговорен между страните – във фактурата е посочен падежът на вземането, с настъпване на който е настъпила изискуемостта на вземането.

Установи се по делото, че на 09.08.2023 г. главницата по фактурата е платена. С оглед плащането, искът за главница следва да се отхвърли като погасен след завеждане на делото. Относно иска по чл. 86 ЗЗД:

По делото се установи, че в тежест на ответника е възникнало задължение за плащане на главницата, което не е изпълнено в срок и което обуславя възникването на задължението за заплащане на обезщетение за забава. Съгласно чл.294, ал.1 ТЗ между търговци лихви се дължат, освен ако е уговорено друго. Доколкото не се установиха други уговорки, претенцията за заплащане на лихва върху главницата до подаване на исковата молба се явява доказана по основание. Моментът на плащане е уговорен между страните – 15.8.2022 г. Предвид изложеното, ответникът е изпаднал в забава от 16.08.2022 г., считано от когато до 30.07.2023 г. дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва, възлизащо на 164.56 лв., за които искът следва да се уважи в цялост.

Следва да се присъди законната лихва от датата на подаване на исковата молба до датата на плащане - в размер на 5.62 лв.

По отношението на иска по чл. 309а ТЗ:

Съгласно чл. 309а, ал. 1 ТЗ, когато кредиторът е изпълнил задълженията си, а длъжникът е в забава за плащане, ако не е уговорено друго, кредиторът има право на обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата, както и на обезщетение за разноси за събиране на вземането в размер не по-малко от 80 лева, без да е необходима покана. Кредиторът може да търси обезщетение за действително претърпените вреди и направени разноси за събиране в по-висок размер съобразно общите правила. Разпоредбата касае случаите на неизпълнение на парично задължение по сключена между страните търговска сделка и наличието на кредитор, който е изпълнил своето насрещно задължение по същата тази сделка. Целта на нормата е да обезщети изправната по търговската сделка страна за понесените от нея разноси по събиране на паричното ѝ вземане срещу неизправния длъжник. В настоящия случай ищецът доказва да е направил такива разноси в размер на 346 лв., за които искът следва да се уважи.

Относно разноските:

Ищецът има право на направените разноси по делото за държавна такса в размер на 82.13 лв., както и на разноските по обезпечението в размер на 440 лв. /за държавна такса 40 лв. и адвокатско възнаграждение 400 лв./, за които са представени доказателства за извършването им.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „.....“ АД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление гр. София, район „Средец“, ..., ДА ЗАПЛАТИ НА „Ж.....“ ООД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление гр. Варна, ..., на основание чл. 86 ЗЗД, сумата от 164.56 лв. обезщетение за забава върху главницата по фактура № ..... г. за периода от 16.08.2022 г. до 30.07.2023 г.; сумата от 5.62 лв. законна лихва от датата на подаване на исковата молба /31.07.2023 г./ до датата на плащане /09.08.2023 г./ и на основание чл. 309а, ал. 1 ТЗ сумата от 346.00 лв. разноси за събиране на вземането.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Ж.....“ ООД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление гр. Варна, ..., срещу „.....“ АД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление гр. София, район „Средец“, ..., иск с правно основание чл. 327 ТЗ, вр. чл. 79, ал.1 ЗЗД, за заплащане на сумата от 1 542.58 лв. продажна цена по фактура № ..... г.

ОСЪЖДА „.....“ АД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление гр. София, район „Средец“, ..., ДА ЗАПЛАТИ НА „Ж.....“ ООД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление гр. Варна, ..., на основание чл. 78, ал.1 ГПК, сумата от 82.13 лв. разноси по делото и сумата от 440.00 лв. разноси по обезпечението.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____